

АГАТА КРИСТИ

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ КЪПИНИ

Част 33 от „Еркюл Поаро“

Превод от английски: Борис Миндов, 1996

chitanka.info

Еркюл Поаро вечеряше с приятеля си Хенри Бонингтън в „Галантен жест“ на Кингс роуд в Челси.

Мистър Бонингтън обичаше „Галантен жест“. Харесваше му спокойната атмосфера, харесваше му и храната, която беше „проста“, „английска“, а „не куп измислени буламачи“.

Моли, симпатичната сервитьорка, го посрещна като стар приятел. Тя се гордееше, че помнеше кои храни се харесват и не се харесват на клиентите.

— Добър вечер, сър — каза тя, когато двамата мъже се настаниха на една ъглова маса. — Днес имате късмет — пуйка, пълнена с кестени — вашето любимо ястие, нали? И пак имаме хубав стилтън^[1]! Първо супа ли ще искате или риба?

След като въпросът за храната и виното се уреди, мистър Бонингтън с въздишка се облегна назад и разгъна салфетката си, докато Моли бързо се отдалечаваше.

— Добро момиче! — изказа се той одобрително. — Някога беше голяма красавица... художници я рисуваха. И разбира от храна — а това е много по-важно. По правило жените са много небрежни по отношение на храната. Има много жени, които, излязат ли с мъж, когото харесват, дори не забелязват какво ядат. Просто си поръчват първото нещо, което видят.

Еркюл Поаро поклати глава.

— C'est terrible.^[2]

— Мъжете не са такива, слава богу! — обяви мистър Бонингтън самодоволно.

— Никога ли? — В очите на Еркюл Поаро проблесна весела искрица.

— Е, може би когато са много млади — призна мистър Бонингтън. — Млади паленца! Младите мъже днес не са същите — липсва им воля... жизненост. Аз не обичам младите... а и те — добави той напълно благопристойно — не ме обичат. Може би са прави! Но да чуете как говорят някои от тези младоци, ще помислите, че никой човек няма право да бъде *жив* след шейсетте! Като ги гледаш, ще се чудиш защо повечето от тях не помагат на възрастните си роднини да си отиват от този свят.

— Може би го правят — каза Еркюл Поаро.

— Трябва да призная, правилно разсъждавате, Поаро. Цялата тази полицейска работа подронва идеалите ви.

Еркюл Поаро се усмихна.

— Все пак — каза той — би било интересно да се състави таблица на неочакваните смърти над шейсетгодишна възраст. Уверявам ви, това ще повдигне в съзнанието на някои хора любопитни хипотези. Но я ми разкажете, приятелю, за вашата работа. Как я карате?

— Неразбория! — заяви мистър Бонингтън. — Така върви светът днес. Прекалено много неразбории. И прекалено много изискан език. Изисканият език помага да се крие неразборията. Както силно подправен сос прикрива факта, че рибата отдолу не чини! Дайте ми на мен истинско филе от морски език, без гаден сос отгоре.

Точно в този момент Моли му го донесе и мистър Бонингтън изръмжа одобрително.

— Знаеш точно какво обичам, момичето ми — рече той.

— Е, вие идвате тук много редовно, нали, сър? Затова се полага да зная.

Еркюл Поаро се обади:

— Нима хората обичат винаги едни и същи неща? Не предпочитат ли от време на време някаква промяна?

— Не и джентълмените, сър. Дамите обичат разнообразието — джентълмените обичат винаги едно и също нещо.

— Нали ви казах? — промърмори Бонингтън. — Жените са по принцип небрежни, когато се отнася за храна!

Той огледа ресторанта.

— Светът е забавно място. Виждате ли оня странен старец с брада в ъгъла? Моли ще ви каже, че той е винаги тук вторник и четвъртък вечер. Идва от почти десет години — нещо като забележителност на заведението. Ала никой тук не знае името му, нито къде живее, нито каква му е професията. Странно, като се замислиш.

Когато сервитьорката донесе порциите пуйка, Поаро каза:

— Виждам, че тук все още имате Стария Татко Време.

— Прав сте, сър. Вторник и четвъртък са дните му. Макар че миналата седмица дойде тук в *понеделник*! Това много ме заинтригува! Имах чувството, че съм объркала датите и че без да зная, трябва да е било вторник! Дойде и на следната вечер... тъй че понеделник беше просто някакво изключение, така да се каже.

— Интересно отклонение от навика — промърмори Поаро. — Питам се каква ли е била причината?

— Ех, сър, ако питате мен, мисля, че е имал някаква неприятност или тревога.

— Защо мислите така? От държането му ли?

— Не, сър... не точно от държането му. Той беше както винаги спокоен. Никога не казва нещо повече, освен „Добър вечер“, когато идва и си отива. Не, работата е в *поръчката* му.

— Поръчката ли?

— Сигурно вие, господа, ще ми се смеете. — Моли се изчерви. — Но когато един джентълмен идва тук вече от десет години, трябва да знаеш какво обича и какво не обича. Не иска да чуе за варен пудинг с лой или за къпини и не помня да е ял гъста супа... ала оня понеделник вечерта си поръча гъста доматиена супа, бифтек, пудинг с бъбреци и къпинов пай! Изглеждаше като че просто не забелязва *какво* поръчва!

— Знаете ли — обади се Еркюл Поаро, — намирам това за изключително интересно.

Моли си тръгна с доволен вид.

— Е, Поаро — подсмихна се Хенри Бонингтън, — да чуем от вас някакви изводи. Както вие най-добре умеете.

— Предпочитам да чуя първо вашите.

— Искате да бъда Уотсън, а? Е, старецът е ходил при лекар и лекарят му е променил диетата.

— На гъста доматиена супа, бифтек, пудинг с бъбреци и къпинов пай? Не мога да си представя някой доктор да направи това.

— Не вярвате ли, стари приятелю? Докторите биха ви предписали всичко.

— Това ли е единственото обяснение, което ви идва на ум?

— Хм, сериозно погледнато — отвърна Хенри Бонингтън, — предполагам, че има само едно възможно обяснение. Нашият непознат приятел е бил обхванат от някакво силно душевно вълнение. То толкова го е разстроило, че буквално не е забелязвал какво поръчва или яде. — Помълча една минута, после продължи: — Още малко и ще ми кажете, че знаете точно какво му е било на душата. Ще кажете може би, че е замислял да извърши убийство.

Засмя се на собственото си предположение.

Еркюл Поаро не се засмя.

Признаваше, че в този момент е сериозно загрижен. Смяташе, че в такъв случай би трябвало да има някакво предположение, какво вероятно ще се случи.

След около три седмици Еркюл Поаро и Бонингтън се срещнаха отново — този път срещата им беше в подземната железница.

Кимнаха си един на друг, докато се клатушкаха, държейки се за съседни каишки. После, на площад Пикадили, много хора наслизаха и двамата си намериха места точно в предната част на вагона — спокойно кътче, тъй като никой не минаваше на влизане или излизане.

— Между другото — заговори мистър Бонингтън, — спомняте ли си за оня старчок, когото забелязахме в „Галантен жест“? Не бих се учудил, ако се е преселил на оня свят. Цяла седмица го нямаше там. Моли е много разтревожена от това.

Еркюл Поаро се поизправи на седалката си. Очите му светнаха.

— Така ли? — каза той. — Така ли?

— Спомняте ли си — продължи Бонингтън, — аз предположих, че е ходил на лекар и е поставен на диета? Диетата е глупаво нещо, разбира се... ала не бих се учудил, ако се е посъветвал с лекар за здравето си и казаното от лекаря го е постреснало. Така се обяснява това, че си поръчва неща извън обичайното меню, без да забелязва какво върши. Твърде вероятно е да си е отишъл от този свят по-скоро вследствие на потреса, отколкото по друга причина. Докторите трябва да внимават какво казват на хората.

— Обикновено внимават — вметна Еркюл Поаро.

— Това е спирката ми — обяви мистър Бонингтън. — Довиждане. Мисля, че вече никога няма да узнаем кой е бил старецът... нито дори името му. Чуден свят!

И слезе бързо от вагона.

Еркюл Поаро, който седеше намръщен, очевидно не мислеше, че светът е толкова чуден. Той се прибра вкъщи и даде някои нареждания на верния си слуга Джордж.

Еркюл Поаро прокара пръст по един списък на имена. В него бяха отбелязани смъртни случаи в определен район. Пръстът на Поаро се спря.

— Хенри Гаскойн. Шейсет и девет годишен. Може да опитам първо с него.

По-късно през деня Еркюл Поаро седеше в кабинета на доктор Макандрю близо до Кингс роуд. Макандрю беше висок, червенокос шотландец с интелигентна физиономия.

— Гаскойн? — повтори той. — Да, точно така. Стар чудак. Живееше сам в една от ония изоставени стари къщи, които се събарят, за да се построи блок от модерни апартаменти. По-рано не съм се грижил за него, но съм го виждал наоколо и знаех кой е. Първи се усъмнили млекарите. Бутилките с мляко започнали да се трупат отвън. Накрая съседите съобщили на полицията, която разбила вратата и го намерила. Паднал по стълбата и си счупил шията. Бил в стар халат с оръфан шнур — лесно можел да се препъне в него.

— Разбирам — каза Еркюл Поаро. — Било е нещо много просто — злополука.

— Именно.

— Имал ли е някакви роднини?

— Има един племенник. Отбивал се е да види чичо си приблизително веднъж на месеца. Ремзи е името му, Джордж Ремзи. Самият той е лекар. Живее в Уимбълдън.

— От колко време мистър Гаскойн е бил мъртъв, когато сте го видели?

— Ех! — въздъхна доктор Макандрю. — Тук ставаме официални. От не по-малко от четиридесет и осем часа и не повече от седемдесет и два. Намерили го сутринта на шести. Фактически стигнахме до по-точно време. В джоба на халата си имаше писмо — писано на трети... подадено в Уимбълдън същия следобед... сигурно е било връчено някъде около девет часа и дваайсет минути вечерта. Така времето на смъртта се уточнява на някъде след девет и дваайсет вечерта на трети. Това съвпада със съдържанието на стомаха и храносмилателните процеси. Той е ял около два часа преди смъртта. Прегледах го сутринта на шести и състоянието му напълно потвърждаваше, че смъртта е настъпила около шейсет часа преди това — около десет часа вечерта на трети.

— Всичко, изглежда, напълно съвпада. Я ми кажете кога е бил видян жив за последен път?

— Видели го на Кингс роуд към седем часа същата вечер, четвъртък, трети, и вечерял в ресторанта „Галантен жест“ в седем и половина. Изглежда, че вечерял там всеки четвъртък.

— Няма ли е други роднини? Само този племенник ли?

— Имал е брат близък. Цялата история е много интересна. Не се били виждали от години. На младини Хенри падал нещо като художник, нали разбирате. Крайно лош. Изглежда, че другият брат, Антъни Гаскойн, се оженил за много богата жена и зарязал изкуството — братята се скарали по този въпрос. Предполагам, че оттогава не са се виждали. Но, колкото и да е чудно, *умрели в един и същ ден*. По-големият близък издъхнал в един часа следобед на трети. Едно време ми беше известен случай, когато близнаци умрели в един и същ ден — в различни части от света! Вероятно това е само съвпадение... но фактът си е факт.

— Жива ли е жената на другия брат?

— Не, умряла преди няколко години.

— Къде живеел Антъни Гаскойн?

— Имал къща на Кингстън хил. Бил е, като съдя по това, което ми каза доктор Ремзи, много саможив човек.

Еркюл Поаро кимна замислено.

Шотландецът го изгледа с любопитство.

— Какво точно ви озадачава, мосю Поаро? — запита той рязко.

— Аз отговорих на въпросите ви — това беше мой дълг, като се имат предвид препоръките, които донесохте. Но не съм наясно какво подозрително има тук.

Поаро изрече бавно:

— Прост случай на смърт от злополука, точно така казахте вие. Това, което ме озадачава, е също просто — едно просто блъсване.

Доктор Макандрю изглеждаше смаян.

— С други думи, убийство! Имате ли основание да мислите така?

— Не — отговори Поаро. — Просто едно предположение.

— Трябва да има нещо... — настояваше събеседникът му.

Поаро не проговори.

Макандрю каза:

— Ако подозирате племенника Ремзи, трябва да ви кажа тук и веднага, че сте на погрешен път. Ремзи играл бридж в Уимбълдън от осем и половина до полунощ. Това се изяснило при следствието.

Поаро промърмори:

— И вероятно е било проверено. Полицията е грижлива.

— Може би ви е известно нещо против него? — подхвърли докторът.

— Не знаех, че има такава личност, докато вие не споменахте за него.

— Значи подозирате някого другиго?

— Не, не. Съвсем не. Имаме случай на обикновени навици. Това е много важно. А покойният мосю Гаскойн не пасва тук. Всичко е наопаки, разбирате ли.

— Наистина не разбирам.

Еркюл Поаро се усмихна и стана, докторът също стана.

— Знаете ли — каза Макандрю, — честно казано, аз не виждам нищо ни най-малко подозрително около смъртта на Хенри Гаскойн.

Дребният човечец разпери ръце.

— Аз съм упорит човек — човек с едно малко хрумване, а нищо не го подкрепя! Впрочем, доктор Макандрю, имаше ли Хенри Гаскойн изкуствени зъби?

— Не, зъбите му бяха отлично запазени. Много похвално наистина за неговата възраст.

— Добре се е грижел за тях... били са бели и добре измити?

— Да, забелязах ги специално.

— Не бяха ли потъмнели по някакъв начин?

— Не. Мисля, че той не беше пушач, ако това имате предвид.

— Нямам предвид точно това... беше просто едно предположение... което вероятно няма да се потвърди! Довиждане, доктор Макандрю, и ви благодаря за любезността...

Поаро стисна ръката на доктора и си тръгна.

— А сега — каза — да се занимаем с предположението.

В „Галантен жест“ Поаро седна на същата маса, на която бе седял с Бонингтън. Момичето, което го обслужваше, не беше Моли. Каза, че Моли имала почивен ден.

Беше точно седем и не бе трудно на Еркюл Поаро да завърже разговор с момичето по въпроса за стария мистър Гаскойн.

— Да — каза тя, — той идваше тук от много години. Но никой от нас така и не узна името му. Видяхме във вестника съобщението за разследването, имаше и негова снимка. „Ето — казах на Моли, — ако това не е нашият Стар Татко Време“, както го наричахме.

— Той е вечерял тук вечерта в деня на смъртта си, нали?

— Точно така. В четвъртък, трети. Винаги беше тук в четвъртък. Вторник и четвъртък — точен като часовник.

— Сигурно не си спомняте какво е имал за вечеря?

— Чакайте да помисля, беше лютив а супа, подправена с кърви, точно така, и говежди пудинг, или май беше овнешки? Не, пудинг, правилно, а също пай от къпини и ябълки и сирене. А като си помисля, че след това си е отишъл вкъщи и същата вечер паднал по оная стълба. Казаха, че причина бил един орфан шнур на халат. Разбира се, дрехите му бяха винаги нещо ужасно — старомодни и навлечени както дойде, и всички опърпани, ала се държеше някак високомерно, сякаш беше някаква *голяма клечка*! Ох, какви ли не интересни клиенти имаме тук.

Тя се отдалечи.

Еркюл Поаро се залови да яде морския си език.

Въоръжен с препоръки от известен влиятелен източник, Еркюл Поаро лесно се разбра с районния следовател.

— Интересен човек е бил покойният Гаскойн — забеляза следователят. — Самотен стар чудак. Ала смъртта му, изглежда, предизвиква необикновено внимание. — Докато говореше, гледаше посетителя си с известно любопитство.

Еркюл Поаро подбираше грижливо думите си.

— Има обстоятелства, свързани със смъртта му, мосю, които налагат разследване.

— Е, как мога да ви помогна?

— Във вашата компетенция е, мисля, да наредите документи, представени във вашия съд, да бъдат унищожени или да бъдат конфискувани — както сметнете за добре. В джоба на халата на Хенри Гаскойн е било намерено някакво писмо, нали?

— Вярно.

— Писмо от племенника му доктор Джордж Ремзи?

— Именно. Писмото бе представено на следствието като документ, който може да помогне да се определи времето на смъртта.

— Все още налице ли е това писмо?

Еркюл Поаро зачака нетърпеливо отговора. Когато чу, че писмото е все още налице за изследване, въздъхна с облекчение. А когато най-после му бе представено, го разгледа внимателно. То беше написано с малко ситен почерк, със стило. Ето какво гласеше:

„Скъпи чичо Хенри,

Със съжаление трябва да ти кажа, че нямах успех с чичо Антъни. Той никак не се възхити от вероятността да го посетиш и не пожела да ми даде отговор на молбата ти за помирение. Той е, разбира се, много болен и съзнанието му е замъглено. Мисля, че краят е много близък. Изглеждаше като че не помни кой си ти.

Съжалявам, че не оправдах надеждите ти, но мога да те уверя, че направих всичко възможно.“

Твой предан племенник: Джордж Ремзи

Самото писмо беше с дата 3 ноември. Поаро погледна пощенското клеймо на плика — 4:30 часа следобед. Промърмори:

— Напълно изправно е, нали?

Следващата му цел беше Кингстън хил. След известно затруднение, служейки си с добродушно упорство, издейства разговор с Амелия Хил, готвачка и икономка на покойния Антъни Гаскойн.

Мисис Хил отначало беше някак сдържана и подозрителна, ала очарователната сърдечност на този странен чужденец скоро подеждва. Мисис Амелия Хил започна да се отпуска.

Тя, както толкова много други жени преди нея, започна да излива болките си пред един наистина съчувстващ слушател.

Четиринадесет години се грижила за домакинството на мистър Гаскойн — *нелека* работа! Не, наистина! Много жени биха се превили под бремето, което *тя* трябвало да носи! Голям чудак бил клетият господин, не може да се отрече. Много стиснат с парите си — това му било нещо като мания — а бил изключително богат джентълмен! Ала мисис Хил му служела вярно, примирявала се с навиците му и

естествено очаквала поне *нещо* за спомен. Но не — нищо-нищичко! Само едно старо завещание, с което оставял всичките си пари на жена си, а ако тя умре преди него, тогава всичко се падало на брат му Хенри. Завещание, правено преди години. Не изглеждало справедливо!

Постепенно Еркюл Поаро я откъсна от главната ѝ тема на незадоволено користолюбие. Наистина безсърдечна несправедливост! Мисис Хил не можеше да бъде упрекната, че се чувства засегната и изненадана. Всеизвестно било, че мистър Гаскойн бил стиснат по отношение на парите. Дори се говорело, че покойникът отказал помощ на единствения си брат. Мисис Хил вероятно знаеше всичко по този въпрос.

— Затова ли доктор Ремзи дойде да го види? — запита мисис Хил. — Знаех, че е нещо във връзка с брат му, но помислих, че само защото брат му е искал да се помирят. Те се скараха преди години.

— Доколкото разбрах — рече Поаро, — мистър Гаскойн е отказал категорично?

— Точно така — потвърди мисис Хил с кимване. — „Хенри ли? — казва той някак немощно. — Какво ми разправяте за Хенри? Не съм го виждал от години и не искам да го виждам. Свадлив човек е Хенри.“ Само това.

После разговорът се насочи отново към специалните лични оплаквания на мисис Хил и безчувственото отношение на адвоката на покойния мистър Гаскойн.

Малко трудно Еркюл Поаро успя да си тръгне, без да прекъсва разговора прекалено рязко.

И така, точно след часа за вечеря, той пристигна в Елмкрест, Дорсет роуд, Уимбълдън — жилището на доктор Джордж Ремзи.

Докторът си беше вкъщи. Въведоха Еркюл Поаро в кабинета и скоро там дойде доктор Джордж Ремзи, явно току-що станал от масата за вечеря.

— Аз не съм пациент, докторе — каза Еркюл Поаро. — И идването ми тук е може би малко нахално... но аз държа на ясните и прями отношения. Не ми харесват адвокатите и техните многословни, заобиколни методи.

Той явно бе събудил интереса на Ремзи. Докторът беше гладко избръснат, среден на ръст. Косата му беше кестенява, ала ресниците му

— почти бели, което придаваше на очите му блед, безжизнен оттенък. Държането му беше живо, нелишено от хумор.

— Адвокати ли? — повтори той, повдигайки вежди. — Аз мразя тези хора! Вие възбуждате любопитството ми, сър. Моля седнете.

Поаро седна, после извади една от професионалните си визитни картички, която подаде на доктора. Белите ресници на Джордж Ремзи замигаха.

Поаро се наведе доверително напред.

— Много от моите клиенти са жени — каза той.

— Естествено — рече доктор Джордж Ремзи с леки пламъчета в очите.

— Както казвате, естествено — съгласи се Поаро. — Жените нямат вяра на официалната полиция. Предпочитат частните разследвания. Не искат проблемите им да стават публично достояние. Преди няколко дни една възрастна жена дойде да се посъветва с мен. Тя беше нещастна със съпруга си, с когото се скарала преди много години. Този неин съпруг бил ваш чичо, покойният мистър Гаскойн.

Лицето на Джордж Ремзи поморавя.

— Чичо ми ли? Глупости! Жена му умря преди много години.

— Не чичо ви мистър *Антъни* Гаскойн. Чичо ви мистър *Хенри* Гаскойн.

— Чичо Хенри? Но *той* не беше женен!

— О, напротив, бил е — каза Еркюл Поаро, лъжейки, без да се изчерви. — В това няма никакво съмнение. Жената дори донесе брачното си свидетелство.

— Това е лъжа! — извика Джордж Ремзи. Сега лицето му беше мораво като синя слива. — Не вярвам. Вие сте безсрамен лъжец.

— Много лошо, нали? — рече Поаро. — Вие напразно сте извършили убийство.

— Убийство ли? — Гласът на Ремзи трепереше. Бледите му очи се изцъклиха от ужас.

— Между другото — каза Поаро, — виждам, че пак сте яли къпинов пай. Неразумен навик. Казват, че къпините били пълни с витамини, но могат да бъдат смъртоносни по други начини. В случая предполагам, че спомагат да се увие въже около шията на един човек — вашата шия, доктор Ремзи.

— Виждате ли, mon ami, вие сбъркахте в основното си предположение. — Еркюл Поаро, усмихвайки се кротко през масата на своя приятел, махна изразително с ръка. — Човек под силно душевно напрежение не прави нещо, което никога преди не е правил. Рефлексите му просто следват пътя на най-малката съпротива. Човек, разстроен за нещо, би могъл наистина да дойде на вечеря облечен в пижамата си — но тя ще бъде *собствената* му пижама — не на някой друг. Човек, който не обича гъста супа, варен пудинг с лой и къпини, изведнъж една вечер си поръчва и трите. Казвате: защото мисли за нещо друго. Аз пък казвам: *човек, на когото му тежи нещо на душата, ще поръча машинално яденето, което е поръчвал най-често преди*. Eh bien, какво друго обяснение може да има тогава? Аз просто не можех да измисля някакво логично обяснение. И бях обезпокоен! Случката беше абсолютно неправдоподобна. Тогава вие ми казахте, че човекът бил изчезнал. За пръв път от години пропуснал вторник и четвъртък. На мен това още по-малко ми харесваше. В главата ми се мярна една странна хипотеза. Ако бях прав, *човекът беше мъртъв*. Направих проучвания. Човекът *наистина* беше мъртъв. И много чисто и порядъчно мъртъв. С други думи, лошата риба е била прикрита със соса! Видели са го на Кингс роуд в седем часа. Вечерял тук в седем и половина — два часа преди да умре. Всичко съвпаднаше — данните от съдържанието на стомаха, данните от писмото. Прекалено много сос! Изобщо не можете да видите рибата! Преданият племенник написал писмото, преданият племенник има солидно алиби за времето на смъртта. Смърт много проста — падане по стълбата. Проста злополука? Или убийство? Всички казват първото. Преданият племенник е единственият жив роднина. Преданият племенник ще го наследи — но има ли какво да наследи? Чичото бил известен като бедняк. Ала има брат. А братът навремето се оженил за богаташка. И братът живее в голяма богата къща на Кингстън хил, следователно по всяка вероятност богатата жена трябва да му е оставила всичките си пари. Виждате последователността — богатата жена оставя пари на Антъни, Антъни оставя пари на Хенри, парите на Хенри отиват у Джордж — завършена верига.

— Всичко е много хубаво на теория — каза мистър Бонингтън. — Но какво направихте вие?

— Щом знаеш, обикновено можеш да постигнеш това, което искаш. Хенри умрял два часа след яденето — следствието се е интересувало само от това. Но да речем, че яденето не е било вечеря, а обед. Поставете се на мястото на Джордж. Джордж има нужда от пари — много. Антъни Гаскойн умира — но Джордж няма полза от неговата смърт. Парите му се падат на Хенри, а Хенри Гаскойн може да живее още много години. Затова и Хенри трябва да умре — и колкото по-скоро, толкова по-добре — но смъртта му трябва да настъпи след тази на Антъни и за това време Джордж трябва да има алиби. Навикът на Хенри да вечеря редовно в един ресторант през две вечери от седмицата подсказва на Джордж алиби. Като предпазлив човек той първо изпробва плана си. *Превъплъщава се в своя чичо един понеделник вечер във въпросния ресторант.* Всичко върви благополучно. Всички там го приемат за неговия чичо. Той е доволен. Трябва само да почака чичо Антъни да прояви ясни признаци на умирање. Този момент идва. Изпраща писмо до чичо си следобед на втори ноември, ала му слага дата трети. Идва в града следобед на трети, отбива се при чичо си и пристъпва към изпълнение на плана си. Рязко блъсване и чичо Хенри се търкулва надолу по стълбата. Джордж намира писмото, което е написал, и го пъхва в джоба на халата на чичо си. В седем и половина той е в „Галантен жест“, с брада, гъсти вежди, напълно преобразен. Няма никакво съмнение, че в седем и половина мистър Хенри Гаскойн е жив. После едно бързо преобразяване в тоалетната и се връща с пълна скорост с колата си в Уимбълдън да прекара вечерта на бридж. Идеално алиби.

Мистър Бонингтън го изглежда.

— Ами пощенското клеймо на писмото?

— О, това е било много просто. Пощенското клеймо беше замазано. Защо? То е било променено с помощта на сажди от втори на трети ноември. Няма да го забележите, *ако не се вгледате.* И накрая къпините.

— Къпините ли?

— Двайсет и четири къпини в един пай! Джордж, както разбирате, в края на краищата не е бил достатъчно добър актьор. Той *изглежда*л като чичо си, *вървял* като чичо си, *говорел* като чичо си и имал брадата и веждите на чичо си, но забравил да *яде* като чичо си. Поръчал ястията, които самият той обичал. От къпините зъбите

потъмняват. Зъбите на трупа не бяха потъмнели, а Хенри Гаскойн ял къпини оная вечер в „Галантен жест“. Но в стомаха нямало къпини. Аз проверих тази сутрин. А Джордж сглупил да запази брадата и останалата си маскировка. Ох! Предостатъчно улики, ако се огледате добре. Аз посетих Джордж и го разтърсих. Това го довърши! Впрочем той пак бе ял къпини. Лаком човек — много се грижи за храната си. Eh bien, именно лакомията ще го обеси, ако не греша.

Една сервитьорка им донесе две порции пай с къпини и ябълки.

— Махнете го — каза мистър Бонингтън. — Човек трябва много да внимава. Донесете ми една малка порция пудинг от саго.

[1] Стилтън — вид краве сирене. — Б.пр. ↑

[2] Това е ужасно (фр.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.